

T., 2 listopada 2022 r.

Sygn. akt II K 1244/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Czarciański

Protokolant: st. sekr. sąd. Justyna Pabian

przy udziale oskarżyciela M. J.-M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26.10.2022 r. w T.

sprawy

M. D. (1)

syna J. i U. z d. Z.

urodz. (...) w B.

oskarżonego o to, że :

a) będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, podał nieprawdę wbrew przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w zeznaniu podatkowym o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2018r. (PIT-36L) złożonym Naczelnikowi (...) w T. w dniu 30 kwietnia 2019r. poprzez zawyżenie kwoty zaliczek wpłaconych przez podatnika o kwotę 137.418,00 zł, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2018r. do zapłaty w kwocie 137.418,00 zł

- tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks

b) będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, podał nieprawdę, wbrew przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w zeznaniu podatkowym o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2019r. (PIT-36L) złożonym Naczelnikowi (...) w T. w dniu 22 czerwca 2020r. poprzez zawyżenie kwoty zaliczek wpłaconych przez podatnika o kwotę 179.549,00 zł, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2019r. do zapłaty w kwocie 169.229,00 zł

- tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks

c) prowadząc działalność gospodarczą i zatrudniając pracowników, wbrew przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, działając w warunkach czynu ciągłego, nie wpłacił w ustawowych terminach (tj. do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczkę pobrano) na rachunek Naczelnika(...) w T. kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych jako płatnik za okres od stycznia do grudnia 2019r. w łącznej kwocie 62.203,00 zł,

- tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

o r z e k a :

I. oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks orzeka karę 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto złotych),

II. oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks orzeka karę 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto złotych),

III. oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 77 § 2 kks orzeka karę 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto złotych),

IV. na podstawie art. 39 § 1 kks w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych w punktach I – III wyroku orzeka łączną karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto złotych),

V. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1244/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			

1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. D. (1)	<p>a) będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, podał nieprawdę wbrew przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w zeznaniu podatkowym o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2018r. (PIT-36L) złożonym Naczelnikowi (...) w T. w dniu 30 kwietnia 2019r. poprzez zawyżenie kwoty zaliczek wpłaconych przez podatnika o kwotę 137.418,00 zł, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2018r. do zapłaty w kwocie 137.418,00 zł</p> <p>- tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks</p> <p>b) będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, podał nieprawdę, wbrew przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w zeznaniu podatkowym o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2019r. (PIT-36L)</p>	

		<p>złożonym Naczelnikowi (...) w T. w dniu 22 czerwca 2020r. poprzez zawyżenie kwoty zaliczek wpłaconych przez podatnika o kwotę 179.549,00 zł, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2019r. do zapłaty w kwocie 169.229,00 zł</p> <p>- tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks</p> <p>c) prowadząc działalność gospodarczą i zatrudniając pracowników, wbrew przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, działając w warunkach czynu ciągłego, nie wpłacił w ustawowych terminach (tj. do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczkę pobrano) na rachunek Naczelnika (...) w T. kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych jako płatnik za okres od stycznia do grudnia 2019r. w łącznej kwocie 62.203,00 zł,</p> <p>- tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>M. D. (1) prowadzi działalność gospodarczą</p>	<p>wyjaśnienia M. D.</p>	<p>25-26, 48</p>	

<p>pod nazwą(...) z siedzibą w T. przy ul. (...). Z tytułu zatrudnienia pracowników M. D. (1) był zobowiązany do wpłacania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. M. D. (1) nie wpłacał w terminie, tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek (...) w T. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia pracowników za okres od stycznia do grudnia 2019 roku. W związku z nieregulowaniem należności publicznoprawnych M. D. (1) uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 62.203 złote.</p>			
<p>zawiadomienie wewnętrzne</p>	<p>13</p>		
<p>karta weryfikacji deklaracji</p>	<p>14</p>		
<p>W wyniku kontroli przeprowadzonej w związku ze złożeniem korekty zeznań podatkowych ujawniono, iż M. D. (1) działając jako podatnik podatku od osób fizycznych podał nieprawdę w deklaracjach (...) za 2018 i 2019 rok poprzez zawyżenie kwoty zaliczek wpłaconych przez podatnika o kwotę 137.418</p>	<p>wyjaśnienia M. D.</p>	<p>25-26, 48</p>	

zł za 2018 r. i 179.549 zł za 2019 rok czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwotach 137.418 zł i 169.229 zł. Podatnik został wezwany do uiszczenia uszczuplonej należności w wyznaczonym terminie. M. D. (1) nie dokonał wpłaty w wyznaczonym terminie.			
zawiadomienie wewnętrzne	4-6		
karta weryfikacji zeznania rocznego	7		
informacja o złożeniu deklaracji i korekty	8-9, 10-12		
wezwanie do zapłaty	5,17		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			

2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia M. D.	<p>Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazał, iż prowadzeniem księgowości zajmowało się biuro podatkowe, które jednocześnie składało deklaracje. Wyjaśnił nadto, że został złożone korekty deklaracji i dokonano płatności zaległości wraz z odsetkami. W ocenie Sądu nieprzyznanie się oskarżonego do winy stanowiło wyłącznie jego linię obrony i nie pokrywa się z materiałem dowodowym zgromadzonym toku niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu ustalenia postępowania wskazują, że oskarżony w okresie objętym zarzutem podał nieprawdę w deklaracjach podatkowych poprzez zawyżenie kwoty wpłacanych zaliczek a nadto nie wpłacał zaliczek na podatek dochodowy w ustawowym terminie. Fakt prowadzenia przez oskarżonego działalności gospodarczej, jak i jej charakter nie budzą wątpliwości, tak ja złożenie korekty deklaracji jednak, z uwagi na brak przesłanek z art. 16a kks, pozostaje to bez wpływu na</p>	

		odpowiedzialność karną oskarżonego.	
zawiadomienie wewnętrzne	Nadto Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności dokumentacji związanej z zawiadomieniem o stwierdzeniu naruszenia przepisów prawa podatkowego a także pozostałym dowodom zawnioskowanym do ujawnienia w akcie oskarżenia. Wszelkie dokumenty zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I, II	M. D. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W myśl art. 56 § 1 k.k.s., odpowiedzialności karnoskarbowej podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie.</p> <p>Przepis art. 56 k.k.s. przewiduje cztery typy czynu zabronionego określone w doktrynie i orzecznictwie jako oszustwo podatkowe lub też oszustwo w postępowaniu podatkowym. Konstrukcja określonych w tym przepisie typów czynu zabronionego związana jest ze szczególną instytucją prawa podatkowego określaną mianem tzw. samoobliczenia podatku przez podatnika, który z mocy właściwych</p>			

przepisów prawa
podatkowego
zobowiązany jest do
przeprowadzenia
procedury ustalenia
wysokości ciążącego na
nim w danym okresie
obliczeniowym
zobowiązania
podatkowego oraz
przedstawienia organowi
podatkowemu
oświadczenia
zawierającego dane
dotyczące podstawy
istnienia oraz wysokości
ciążącego na podatniku
zobowiązania
podatkowego, a także
uiszczenia tak ustalonego
podatku w przewidzianym
w prawie dodatkowym
terminie. Regulacja
zawarta w art. 56
k.k.s. służy w pierwszej
kolejności
zagwarantowaniu
przestrzegania
obowiązków wynikających
z prawa podatkowego.
Przepis ten określa
podstawową konstrukcję
z punktu widzenia
ochrony mienia Skarbu
Państwa lub innych
uprawnionych podmiotów
w zakresie wynikającym
z ekspektatywy uzyskania
określonych przysporzeń
majątkowych w związku z
prawidłowym
wykonaniem obowiązków
podatkowych. Zakresem
ochrony na gruncie art.
56 k.k.s. objęte są wprost
instytucje określonego
rodzaju podatków, a przez
to mienie uprawnionych
podmiotów w zakresie
związanym z

prawkłowym
wypełnieniem przez
zobowiązaneo podatnika
obowiązku fiskalnego
wynikająceo z
określonych konstrukcji
podatkowych. Stąd też
przepis ten kryminalizuje
zachowania polegające na
narażeniu na uszczuplenie
podatku. Z uwagi na fakt,
że w znamionach deliktu
skarbowego
przewidzianego w art.
56 k.k.s. określono
dwa alternatywnie ujęte
zachowania, tj. podanie
nieprawdy lub zatajenie
prawdy w deklaracji lub
oświadczeniu, pominięto
jednak w ustawowym
zestawie znamion ogólne
znamię oszustwa opisane
jako „wprowadzenie w
błąd”, konstrukcję z
art. 56 k.k.s. zalicza
się w piśmiennictwie
do kategorii oszustwa
podatkowego sensu largo.
Z uwagi na brak znamienia
„wprowadza w błąd”,
dla realizacji znamion
strony przedmiotowej
wystarczające jest podanie
nieprawdy lub zatajenie
prawdy w deklaracji
lub oświadczeniu, nawet
jeżeli zachowanie to
nie wywołuje błędu
po stronie organu
podatkowego, innego
uprawnionego organu
lub płatnika (por. P.
Kardas, G. Łabuda,
Kryminalizacja oszustwa
podatkowego w prawie
karnym skarbowym, Prok.
i Pr. 2003, nr
3, s. 62). Przepis
art. 56 k.k.s. ma

charakter blankietowy, jego treść zawiera bowiem odesłanie do regulacji z zakresu prawa podatkowego, które konkretyzują treść znamion typu czynu zabronionego. Z uwagi na powiązanie przedmiotu ochrony z regulacjami z obszaru danin publicznych ustalenie pełnej i precyzyjnej treści znamion czynów zabronionych przewidzianych w art. 56 k.k.s. wymaga uwzględnienia treści przepisów podatkowych, które szczegółowo konkretyzują znamiona czynu zabronionego.

Omawiane przestępstwo może zostać popełnione jedynie umyślnie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 roku, III KK 267/05). Dla przypisania strony podmiotowej oszustwa podatkowego konieczne jest bowiem stwierdzenie, że sprawca obejmował świadomością i wolą (w postaci chęci lub co najmniej godzenia się) wszystkie elementy strony przedmiotowej tego typu czynu zabronionego (P. Kardas, Komentarz do art. 56 Kodeksu karnego skarbowego [w:] P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, WKP 2012).

Przenosząc powyższe rozważania na realia

niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż M. D. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanych jemu przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 kks.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony podał nieprawdę w złożonych Naczelnikowi (...) w T. deklaracjach VAT -7 za 2018 i 2019 rok poprzez zawyżenie kwot zaliczek wpłaconych przez podatnika o kwotę 137,418 zł (2018r.) i 179.549 zł (2019 r.) czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych o kwotę 137.418 zł oraz 169.229 zł. Tym samym, implikowało to konieczność zakwalifikowania czynów przypisanych oskarżonemu jako przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 kks.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	III	M. D. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przepis art. 77 kks penalizuje samo nieodprowadzenie w terminie pobranych od podatnika kwot podatku. Przez podatek kks			

nakazuje na mocy art. 53 § 30 uznawać również zaliczki na podatek. M. D. (1) był zobowiązany jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych na podstawie art. 31 i art. 38 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 Nr 51 poz. 307 ze zm.) do obliczania i pobierania w ciągu roku od podatników zaliczek na podatek dochodowy oraz przekazywania ich do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczki pobrano, na rachunek urzędu skarbowego właściwego wg siedziby płatnika – tj. (...) w T.. Wolą ustawodawcy wyrażoną w paragrafie 2 komentowanego artykułu – w przypadku gdy kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości płatnik popełnia przestępstwo skarbowe. Zgodnie z treścią art. 53 § 14 kks mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. W przedmiotowej sprawie wartość niewpłaconych zaliczek nie przekracza wskazanej wartości. Tym samym M. D. (1) został uznany winnym popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2

kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Należy podkreślić, iż przez "pobranie" należy rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu, czyli np. wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki (czyli tzw. wynagrodzenia netto). Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest natomiast, czy posiada on środki finansowe na odprowadzenie pobranego (czyli de facto "papierkowo" potrąconego) podatku dochodowego, na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów (zob. wyr. SN z 16.5.2002 r., IV KKN 427/98 - Prok. i Pr. 2003, Nr 2, dodatek - Orzecznictwo, s. 11).

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. D. (1)	I-II	I-II	Sąd uznał M. D. (1) za winnego popełnienia czynów zarzucanych w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia, tj. przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 kks i za to podstawie art. 56 § 2 kks wymierzył odpowiednio karę 30 stawek dziennych grzywny

po 100 zł oraz karę 40 stawek dziennych grzywny po 100 złotych.

Rozważając kwestię rodzaju orzeczonej kary należy podkreślić to, że ustawodawca w przepisie art. 56 § 2 kk nie zawarł katalogu alternatywnych kar pozostawiając tym samym sądowi karę grzywny. Orzekając grzywnę Sąd miał na uwadze możliwości płatnicze oskarżonego, przesądzające o realności wykonania tej kary, grzywna winna być bowiem współmierna do efektywnego jej wykonania, bez potrzeby wprowadzania zastępczej kary pozbawienia wolności na wypadek nieskutecznej jej egzekucji, ale jednocześnie dla spełnienia swych celów represyjno-wychowawczych oraz celów w zakresie społecznego oddziaływania wyroku, powinna stanowić istotnie odczuwalną dolegliwość ekonomiczną, proporcjonalną do możliwości płatniczych oskarżonego i adekwatną do rodzaju popełnionego przestępstwa oraz stopnia jego społecznej szkodliwości (tak SN w wyroku z dnia 04.04.1979r., V KRN 24/79, LEX nr 21807). W niniejszym przypadku kary grzywny spełniają, w ocenie Sądu, stawiane przed nimi cele

			<p>społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także będą dla oskarżonego przestrożą na przyszłość i unaoczniają mu nieopłacalność zachowań sprzecznych z prawem. Orzeczone kary grzywny w wysokości 3.000 zł oraz 4.000 zł są przede wszystkim adekwatne do kwoty, o którą oskarżony uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych, a także leży w granicach możliwości zarobkowych oskarżonego.</p>
M. D. (1)	III	III	<p>Sąd postanowił wymierzyć oskarżonemu za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych.</p> <p>Wymierzając karę Sąd uwzględnił w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego (nieuiszczenie zaliczek na podatek w wysokości 62.203 zł), jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego</p>

			<p>popelnieniu a szczególnie fakt regulowania nalezności publicznych wraz z odsetkami. W przekonaniu Sądu wymierzona kara jest w tym wypadku dostatecznie dolegliwa i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo wobec oskarzonego na przyszłość. Należycie oddaje ona wagę ustalonych przez Sąd okoliczności obciążających i łagodzących. W ocenie Sądu wymierzona kara spełni swą funkcję w zakresie prewencji indywidualnej, chociaż Sąd wziął również pod uwagę ich aspekt represyjny.</p>
M. D. (1)	IV	I-III	<p>Sąd orzekając karę łączną winien kierować się dyrektywą prewencji indywidualnej oraz generalnej. Chodzi w tym względzie o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przestępstwa. Kara ta winna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. W procesie kształtowania</p>

kary łącznej sąd powinien, więc wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, po uprzednim ustaleniu, czy zachodzi pomiędzy nimi związek czasowy oraz podmiotowy i przedmiotowy. Z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej konieczne byłoby również uwzględnienie postawy sprawcy i sposobu jego życia od momentu wydania pierwszego łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której zapadł wyrok łączny. Stwierdzenie bliskości czasowej poszczególnych czynów przestępnych oraz zachodzących między nimi powiązań na płaszczyźnie strony podmiotowej i przedmiotowej samo w sobie nie powinno stanowić okoliczności prowadzącej do złagodzenia wymiaru kary łącznej. Konieczność orzeczenia tej kary na zasadzie absorpcji należałoby rozważać jedynie w sytuacji uznania przez sąd, że czyny przestępne w wypadku jednoczesnego sądzenia powinny być raczej oceniane w ramach konstrukcji przestępstwa ciągłego (art.12 k.k.), bądź jeśli granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw nie jest zbyt wyraźna, czy też gdy z dwóch lub więcej

pozostających zbiegu czynów przestępnych, jeden dominuje w ocenie całości zdarzenia (tak D. Kala, Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia

karnomaterialne i procesowe, Toruń 2003, str.104-109).

Sąd uznał, iż kara łączna grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych pozwoli spełnić postulat kary sprawiedliwej i dostosowanej do stopnia społecznej szkodliwości czynów. Wymierzając grzywnę łączną Sąd miał możliwość orzeczenia jej w wymiarze od 40 do 100 stawek dziennych.

W ocenie Sądu wymierzenie kary przy zastosowaniu pełnej absorpcji byłoby nieadekwatne do popełnionych czynów i niesprawiedliwe z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara łączna powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. Zdaniem Sądu wymierzenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji byłoby działaniem zbyt pobłażliwym i mogłoby zniweczyć postępujący

			efekt wychowawczy orzeczonych kar jednostkowych. Wydanie takiego orzeczenia w ocenie Sądu naruszałoby ponadto poczucie sprawiedliwości i kłóciłoby się z oddziaływaniem na świadomość prawną społeczeństwa. W ocenie Sądu orzeczona kara łączna w dostateczny sposób wpłynie na przyszłą postawę skazanego względem porządku prawnego.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	Sąd, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej i wydatków poniesionych w toku postępowania biorąc pod uwagę sytuację materialną i majątkową oskarżonego oraz względy słuszności.	
7. Podpis		